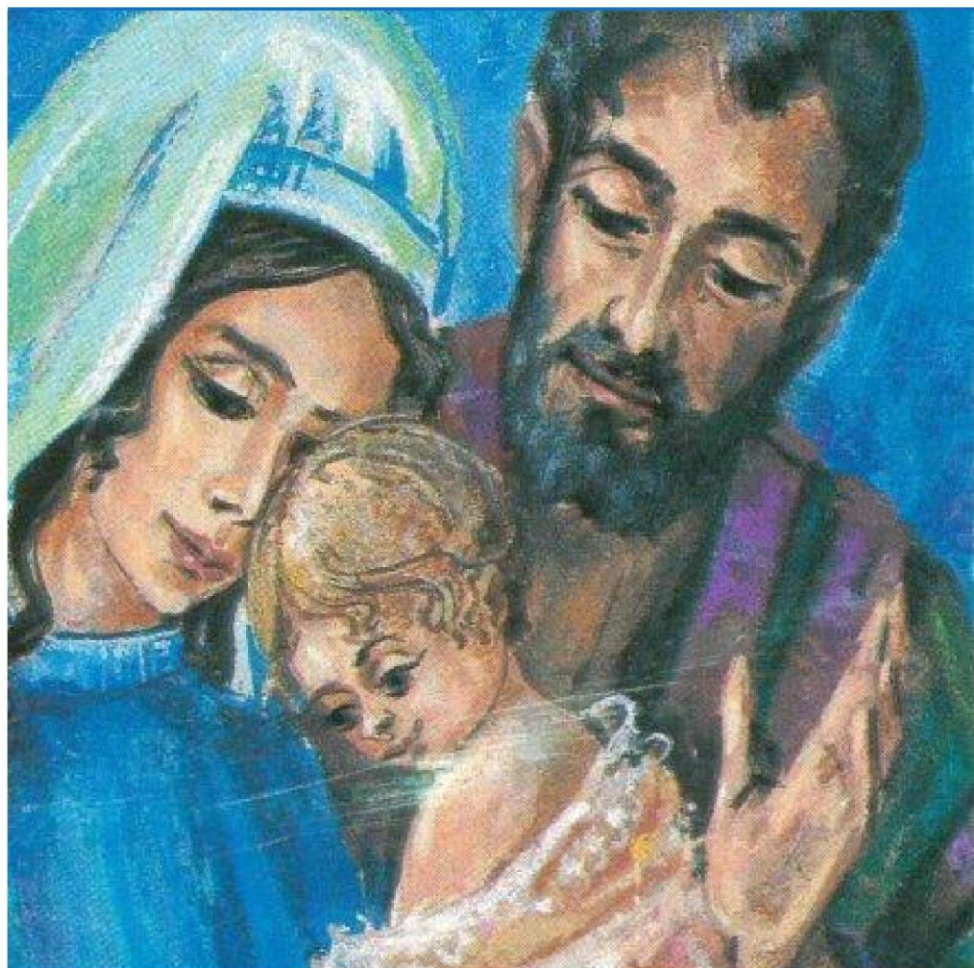

Měsíční Aktuality Naší farnosti

6 • 2019

15. ročník

Časopis Římskokatolické farnosti Ostrava–Třebovice

Foto na titulní straně:
Primiční obrázek P. Martina Kubeše

Vážení přátelé Ježíše Krista.

Když jsem se rozhodoval stát se strojevodcem vlaků, což mne vášnivě přitahuje i dnes, stal jsem se nakonec výpravčím vlaků. Možná to bylo díky tomu, že byla totalita a já se bál ozvat a přejít na obor, který mi výchovný poradce školy špatně napsal. Pak přišla maturita, dospělost, a já dostal otázku: „A co kněžství?“ Tak jsem se tím zabýval v mysli, rozhodl a přijal tuto milost svěcení na kněze. Možná se v srdci ptáte, jestli jsem po těch 25 letech nelitoval? Naštěstí jsem odevzdal svůj život ve svěcení svému Otci skrze Syna v Duchu svatém a ochraně Matky Boží a sv. Josefa. Přiznám se, že nikdy by člověk netušil, kolik těžkostí se v kněžství také přihodí, nepochopení a nelásky, ale také projevů pomoci, povzbuzení a praktické lásky bližních. Tím vším si i náš Pán Ježíš přece také prošel. A co nakonec Kristu zůstalo i na kříži? Láska. K Otci i k lidem, i k těm, kteří mu ublížili. My často ubližujeme Bohu, lidem okolo nás i sobě. A jedině Bůh nám může odpustit, když my si umíme navzájem odpouštět. Ta služba zprostředkovatele odpouštění je pro mne úchvatnější než řízení vlaků.

Možná všichni znáte řeholní sestru sv. Karla Boromejského: „Pěnkavičku“, jak ji nazval zemřelý Mons. Josef Maňák, který jako jeden z mnoha prošel v rámci bohoslovecké praxe Vaší farností. Ona se jmenuje S. M. Illumináta Malechová a ještě žije v Městě Albrechticích v klášteře a má 96 let (pokud nás nyní v době po napsání tohoto článku z této země neopustila). Ona v době, kdy jsem se rozhodoval ke kněžství, se za mne

modlila a modlí dodnes. Kdykoliv si zavoláme o Vánocích či Velikonocích a přejeme si, tak tato sestra, která byla v roce 1985 představenou v Ostravě-Pustkovci, mi po mém nářku, že dělám to, po čem až tak netoužím (notář kurie), vždy připomene jednu dost závažnou věc: **Važte si svého kněžství, že můžete sloužit mši svatou, i když nemáte farnost** (K tomu moje poznámka, že obojí notář a farář bych nezvládal.)

Proto bych u příležitosti těch 25 let od mé ordinace, která nastane 18. 6. 2019, poděkoval mé rodné farnosti, všem kněžím, kteří v ní působili, a nyní působí, a všem farníkům (živým i zemřelým) za vždy milé přijetí, za ochotu pomoci mi, za vztahy praktické lásky. Jsou to pouta, která se nikdy nezpřetrhala, a veliké povzbuzení na cestě mým životem, za které děkuji a přednáším je v modlitbě po svatém přijímání.

Proto bych chtěl popřát tímto i veřejně Ing. Mgr. Lukáši Mockovi, aby radost z kněžství prožil nejen v den svého svěcení, primice, ale po celý život. Abychom Krista nezahladili, ale následovali, slavili jeho Eucharistii, ať se octneme v jakékoliv životní pozici. Proto přeji primiciantovi mým primičním mottem:

„Naději slož v Hospodina.

Buď rozhodný,

buď udatného srdce,

naději slož v Hospodina.“

(Žalm 27,14)

On nás nezahladí, radostně ať mu slůžeme.
(Srv. Žlm 100(99), 2)

P. Martin Kubeš

Naděje slož v Hospodina.
Buď rozhodný,
buď udatného srdce,
naděje slož v Hospodina!
(Žalm 27,14)

◀ Primiční obrázek P. Martina (zadní strana)

K radostnému
křesťanskému životu
žehná

P. MARTIN KUBEŠ
novokněz

Ostrava-Třebovice 1994
Rok rodiny

Otec Martin Kubeš bude sloužit děkovnou
mši svatou za 25 let kněžství v kostele v Třebovicích
v neděli 16. června 2019 v 9.30 hodin.

Zprávy, které by vám neměly uniknout

1. **Setkání pastorační rady** bude 2. června (neděle) odpoledne. Pokud máte nějaké důležité pastorační podněty, prosím, sdělte je do té doby členům rady. Budeme se především bavit o dalším směřování farnosti a o aktivitách pro další školní rok a pro rok 2020.

2. **Slovenská národní pouť** do Lurd se uskutečnila od 23.5. do 31.5. za účasti trnavského biskupa, kněží a asi 630 poutníků. Vzali tam i naše nemocné, ke kterým chodím první středu v měsíci, a také všechny psychicky nemocné. Za ně tam byla odsloužena mše sv. Díky za toto duchovní spojení!

3. Narodilo se nám na faře **jehňátko**. Děti mu daly jméno „Kešu“ (asi jako potomek Oříška ☺). Můžete se přijít podívat, jen prosím, abychom příliš nestresovali jeho, ani ovčí maminku.

4. Srdečné díky všem, kteří pomáhají s **přípravou primiční mše svaté!** Moc bych si přál, aby to nebyla jen záležitost organizační a technická, ale hlavně abychom se nechali hluboce dotknout velikostí a krásou kněžství a velikým darem, že Hospodin si povolává i z našeho středu.

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

- 1. června – sobota
- 2. června – neděle
- 3. června – pondělí
- 5. června – středa
- 9. června – neděle

- Památka sv. Justina, mučedníka
- 7. neděle velikonoční
- Památka sv. Karla Lwanga a druhů, mučedníků
- Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
- Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

10. června – pondělí	Památka Panny Marie, Matky církve
11. června – úterý	Památka sv. Barnabáše, apoštola
12. června – středa	Památka bl. Marie Antoníny Kratochvílové, panny, a druhů mučedníků
13. června – čtvrtek	Svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze
16. června – neděle	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
20. června – čtvrtek	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ
21. června – pátek	Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka
23. června – neděle	12. neděle v mezidobí
24. června – pondělí	Slavnost NAROZENÍ SVATÉHO JANA KŘTITELE
28. června – pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
29. června – sobota	Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ
30. června – neděle	13. neděle v mezidobí

▲ podle Liturgického kalendáře zpracoval Jarek Martykán

AKTUALITY – ČERVEN

5. 8.00 h snídaně pro lidi bez přístřeší, pak návštěva nemocných, 18.00 h Modlitby otců
8. 15.00 h setkání rodičů a dětí 1., 2. a 3. třídy na faře
20.00 h - Vigilie slavnosti Soslání Ducha Svatého
9. Slavnost Soslání Ducha Svatého, sbírka na Diecézní charitu, odpoledne vaječina
10. Památka Panny Marie, Matky církve
13. Biblická hodina „Ve škole Ježíšově“ od 18.30 h na faře
14. 18.30 h v kostele Večer chval
- 14.-16. Slezská lilie
16. Slavnost Nejsvětější Trojice - Sbírká na rekonstrukční dluh, při obou mších sv. udělování **svátosti nemocných**
20. 17.30 h Slavnost Těla a Krve Páně – 1. sv. přijímání dospělých – průvod – agapé
23. Sbírká na pokrytí nákladů primice při obou mších sv.
26. Poslední mše sv. pro rodiče a děti – rozdávání vysvědčení, táborák
28. Duchovní příprava farnosti – celodenní adorace za kněžství a službu Lukáše Mocka, večer při mši sv. tematické kázání
29. Kněžské svěcení Lukáše Mocka
30. 15.00 h Primiční mše svatá P. Lukáše Mocka, z toho důvodu nebude mše sv. v 9.30 h, pouze ranní v 7.30 h
1. 7. Výlet dětí z náboženství na Prašivou – autobusem

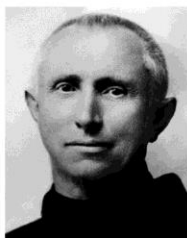
SVATÝ MĚSÍCE

Eustach Kugler

„Vždy se chci ptát, co by dělal Ježíš.“ To bylo heslo Eustacha Kuglera, selského chlapce, který zprvu nebyl ani připuštěn k noviciátu a později byl velmi váženým a ctěným provinciálem. Po mnoha obtížích směl Kugler, který se křestním jménem jmenoval Josef, ve věku 26 let konečně vstoupit do řádu Milosrdných bratří svatého Jana z Boha. Byl sám od dětství invalidní. Možná i proto chtěl ošetřovat nemocné a slabé. Brzy začal v řádu rychlý vzestup pokorného a skromného Josefa. V roce 1905 ho jmenovali převorem ošetřovacího ústavu ve Straubingu, roku 1914 převorem v Gremdsorfu. Od roku 1920 byl navíc provinčním radou a roku 1925 se stal nakonec provinciálem bavorské řádové provincie. Spolubratři ho postupně několikrát za sebou znovu zvolili pro jeho rozhled, kážeň, píli a srdečnost.

Eustach Kugler je nezapomenutelný pro své největší dílo. Dal v Řezně postavit obrovskou nemocnici Milosrdných bratří, což byla tehdy v roce 1929 neuvěřitelně velká odvaha, pro niž musel strpět mnoho kritiky.

I jako provinciál nadále plnil službu ošetřovatele nemocných. Velmi si vážil svého povolání. Snažil se následovat příklad Krista soucitného a milosrdného. Trpělivě a s ohromujícím klidem snášel vyčerpávající výsledky gestapa v době nacistického Německa, stejně jako nesl utrpení vážného žaludečního onemocnění.

O jeho životě hovoří generální postulátor Milosrdných bratří br. Felix Lizaso Berruete:

„Spolu s městskou radou zorganizoval v Německu první útulek, ve kterém Milosrdní bratři poskytovali pomoc bezdomovcům. Později založil v Řeznu nejmodernější nemocnici. V dobách nacismu byl pronásledován gestapem. Mnohokrát byl několik hodin vyslýchán. Chtěli z něho dostat informace, které by kompromitovaly církev. Vydával však svědectví pravdě, kterou církev hlásá, a sloužil slabým a potřebným. Stavěl se tímto způsobem na odpor Hitlerovi, který nechal usmrtit mnoho, zejména psychicky nemocných, lidí.“

Sa vie religieuse parmi les disciples de Saint Jean de Dieu, fut un exemple de piété, d'amour et de respect envers les malades, ses confrères et le personnel hospitalier. Jeho náboženský život byl příkladem zbožnosti, lásky a úcty k nemocným a spolubratřům. Sa patience était exemplaire surtout lorsque, comme supérieur provincial, il dut affronter des années difficiles à cause des interrogatoires, des vexations et inspections continuelles de la Gestapo pour le pousser à dénoncer ses confrères. Jeho trpělivost byla příkladná, zejména když jako provinční představený musel čelit těžkým letům nacismu, kdy ho gestapo nutilo, aby odsoudil své kolegy.

L'hôpital général qu'il a fondé à Ratisbonne était le meilleur de toute la

Bavière. Všeobecná nemocnice, kterou založil v Řeznu, byla nejlepším ze všech v Bavorsku. Il fit construire une église dédiée à Saint Pie V à côté de l'hôpital. Eustach Kugler zemřel 10. června

1946 na rakovinu žaludku. Blahořečen byl 4. října 2009.

▲ zpracováno podle internetu
a knihy *Rok se svatými*

PROŽILI JSME VE FARNOSTI

Postní duchovní obnova s P. Danielelem Víchou

Blahoslavenství (Mt 5,1-12) – II. část

2. Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni.

Hluboké smutky jsou tři:

- Hluboký smutek nad ztrátou: Smutek může být blahodárný. V neštěstí si všimnu mnoha věcí, očisťuje mne od špatných věcí. Zjistím kdo je přítel. „Ve smutku se utváří krása duše.“ – sv. Augustin.

- Člověk je smutný ze zla ve světě: Svoboda není při utrpení druhých lidí. Šťastný ten, kdo se nalézá ve smutku ubohých. Matka Tereza své štěstí nalézala ve smutku ubohých. Viděla v nich Boha.
- Zarmoucen člověk svými hříchy: Šťastný je člověk, který nalezne hrůzu hříchu a pláče nad ním. Objevit

hřích, stát před křížem a uvědomit si, že toto je výsledek i mého špatného konání. Hřích je lehký nebo těžký. Lehký hřích – narušuje můj vztah s Bohem, zatím co těžký tento vztah zničí.

3. Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uzří Boha.

Být takový, jaký mám být, bez příměsí okolí, bez příměsí hříchů. Takového člověka Bůh stvořil a takový člověk je mu podobný. Lidé jsou hodně ovlivnění okolím. Bojí se být obdarováni – stydí se za to. Pokud přetrvávají boční úmysly, svědčí to o naší sebelásce. Láska je zlástná jenom proto, abychom měli klid od svého svědomí. V životě se netrápím, že někdo zničil to, co já jsem vybu-

doval. Dělam věci kvůli sobě? Nebo jiným? Vše je pomínutelné a za dvě generace nikdo nebude vědět, že jsem tu žil.

Lidé čistého srdce: V životě vidím jenom to, co chci vidět. Člověk vidí jenom to, co je schopný vidět. Lidé čistého srdce vidí ve všem Boha.

Lidé nečistého srdce: Na všem vidí jenom to špatné. Nezpracované smutky, zklamání, zahořklost, to vše způsobí, že nejsme schopni poznat Pána. Přispívá k tomu i společnost, která je hodně negativistická.

Kolik možností jsme v životě měli, a nebyli jsme schopni poznat Pána. To, co nám on dává, využíváme jenom na pár věcí.

(pokračování příště)

▲ Janka Šolcová

ROZHOVOR

Dnešní rozhovor nás zavede do myšlenek a pocitů prvokomunikantů, kteří o svátku Těla a Krve Páně poprvé přijmou svátost eucharistie.

Co bylo rozhodujícím impulzem přijmout svátost eucharistie do vašeho života?

Musím se přiznat, že nad přijetím svátosti eucharistie jsem uvažovala již hodně dlouho. Tak od pěti let jsem vždy v kostele záviděla lidem, kteří šli k přijímání a já pořád nemohla ... ale když přišel ten věk, kdy jsem mohla jít, tak jsem rodičům řekla, že se mi nechce chodit do náboženství, protože jsme se v bývalé farnosti s moc lidmi neznali, a

tak jsem nechtěla jít mezi úplně neznámé děti. Před pěti lety jsme se přestěhovali do Ostravy a hledali farnost, ve které by se nám líbilo, až najednou přišla ta třebovská a bylo to. Díky bratroví, který začal chodit do náboženství a před třemi lety šel k prvnímu svatému přijímání, jsme se tak nějak začali postupně seznamovat s více lidmi a já jsem byla stále více přesvědčená, že chci přijmout svátost eucharistie do svého života. Nakonec to skončilo tak, že

s mamkou zpíváme ve schole a já ještě ve scholiče a tyto všechny věci mě na 100 % přesvědčily, že bych ji už velice ráda přijala.

Jak dlouho trvala příprava k prvnímu svatému přijímání a co vás v ní nejvíce zaujalo?

Společně s katechumeny jsme se začali připravovat zhruba někdy v říjnu, příprava stále pokračuje, končit bude až někdy v září. Na přípravě mě zatím asi nejvíce zaujalo, že když jsme probírali nějaké téma, tak jsme všichni začali klást otázky, a tak jsme třeba přeskočili i tři témata/kapitoly, ale všechny nás to tak zajímalo, že nám to o. Lukáš musel vysvětlit a skončili jsme třeba o půl hodiny později.

Proč jste si vybrali k přijetí svátosti právě naši farnost?

Mně osobně se na třebovické farnosti nejvíce líbí, jak to v ní žije. Když jsem sem začala chodit, tak v neděli vždy hrála skvělá schola a úžasné varhany, ve středu na dětských mších scholička a krásná spolupráce o. Lukáše s dětmi. Co mě i mou rodinu velmi mile překvapilo bylo, kolik ministrantů slouží, protože jsme to ještě nikdy v žádné jiné farnosti nezažili. Takže když bych to měla shrnout, tak je to živá farnost a úžasní, milí a ochotní lidé.

Kateřina B.

Co bylo rozhodujícím impulzem přijmout svátost eucharistie do vašeho života?

Inspirovaly mě knihy. Četla jsem dvě knihy, Imáмова dcera a Šerin a Amar.

Obě dívky byly muslimky, obě měly rodiny, které se k nim nechovaly, jak by měly, dalo by se říct, že je nenáviděly. Jejich život byl utrpení a měly poraněnou duši. Ani jedna nenašla v islámu klid, ve škole přišly do styku s křesťany a nakonec musely utéct. Obě měly zájem o křesťanství a konvertovaly, v tomto náboženství našly klid. Tak mě napadlo, že také zkusím najít klid v duši ve víře.

Jak dlouho trvala příprava k prvnímu svatému přijímání a co vás v ní nejvíce zaujalo?

Tato otázka má v podstatě dva smysly, a to, jak dlouho trvala samotná příprava nebo psychická příprava, a následné rozhodnutí. Psychická příprava u mě trvala asi tři roky. Tehdy jsem se začala modlit, pomalu nacházela klid a sbírala odvahu najít si společenství, ve kterém bych se cítila dobře. Příprava ve skupině trvala v podstatě jeden školní rok.

Proč jste si vybrali k přijetí svátosti právě naši farnost?

Vždycky se mi líbily venkovské kostely. Celý život jsem kolem třebovického kostela jezdila a chtěla jsem se do něj podívat. O Velikonocích mě napadlo, že bych tam mohla zajít. Hned se mi tam zalíbilo, poznala jsem život a lidi ve farnosti a rozhodla jsem se zůstat.

Alžběta O.

Děvčatům děkuji za zprostředkování jejich cesty k svátosti eucharistie. Ať jim je tato svátost vždy v životě posilou a můžou z ní čerpat ve dnech lehkých i těžkých.

▲ za rozhovor děkuje Janka Šolcová

MODLITBA

Denní modlitba apoštolátu modlitby

Nebeský Otče,

kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení se tvým Synem, který ve mši svatě neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

1. Evangelizační úmysl: Životní styl kněží. Za kněze, aby tím, že se zavazují

ke skromnému a pokornému životu, aktivně projevili porozumění a podporu těm nejmudším.

2. Národní úmysl: Ať jsou křesťané vnímaví k trpícím i chudým a ti, kteří jim slouží, ať mají dost pokory a trpělivosti.

3. Aktuální úmysl: Každého měsíce, bude vždy viset na nástěnce vedle zpovědnice.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Myšlenky z kázání

Každý člověk je schopen jakéhokoliv hříchu

„Z nitra, ze srdce lidí, vychází špatné myšlenky, smilstvo, krádeže, vraždy, cizoložství, lakota, zloba, lest, prostopášnost, závist, urážky, pýcha, nerozumnost.“ (viz MK 7, 21-22)

„Až se chce člověku křičet a říct: To platí o těch farizeích, to neplatí o mně! Ale je to pravda a je to tak. Každý člověk je schopen jakéhokoliv hříchu, a že ho ještě neudělal, je proto, že možná ještě neměl příležitost, možná, že žije v jiných životních okolnostech nebo neměl čas anebo ho drží jiní svojí přímělnou modlitbou. Každý z nás máme ve svém nitru všechno to, co Ježíš říká. Člověk by to mělo vést k o to větší opatrnosti a také by to mohlo vést k tomu, že bychom mohli přestat odsuzovat a ukazovat prstem, protože všichni sedíme na lavici obžalova-

ných. A jen díky Boží milosti to s námi není ještě horší. Ale může nás to vést i k tomu, abychom se o to více vrhli do milující Boží náruče, protože my sice sedíme na té lavici obžalovaných, ale On se nechal za nás odsoudit. A to je ta veliká síla, kterou máme.

Ježíš nám říká, že toto všechno máme ve svém nitru, ale s Boží pomocí nedejme tomu prostor! Máme desatero, máme mantinely proto, že Bůh nás má tolik rád, a tak nám je definoval. Ukazuje nám cestu. Je to znamení jeho blízkosti a jeho velkého zájmu o člověka. A taky každá zpověď je znamením obrovského zájmu Boha o člověka. Bůh nechce, abychom se máchali ve svém hříchu, On moc dobře ví, co je v našem nitru. Je to znamení jeho péče nás ze všeho vytahovat, ze všeho!“

Další myšlenky z kázání

„Nic na světě není tak velké a krásné, aby Bůh nebyl větší, a nic není tak bolestné a těžké, aby Bůh nebyl větší.“

„Je dobře, když nás služba druhým naplňuje a přináší nám radost. Ale má smysl v ní pokračovat, když tohle necítím? Když

to začne být těžké? A přitom právě tehdy se ta služba očistí od všeho sobeckého. Když už to člověku vůbec nic nedává, a proto to už nedělá kvůli sobě, tak možná právě tady začíná ta opravdová služba Bohu.“

NÁHLED DO KATECHISMU

Duch svatý

Milí farníci, vstupujeme do dalšího duchovně bohatého měsíce. V červnu budeme s celou církví slavit Letnice (Slavnost Seslání Ducha svatého) a při slavnosti Těla a Krve Páně budeme prožívat radost z prvního svatého přijímání našich dvou farnic. Nakonec bude všechno korunováno kněžským svěcením našeho rodáka Ing. Mgr. Lukáše Mocka! Tak jsem se dlouho rozhodoval, na co se zkusit zaměřit v této rubrice tentokrát. A protože toto všechno je z působení Ducha svatého, zvolil jsem téma Duch svatý. Prosím, berte to opět jako ochutnávku, vzorek z toho, co nám nabízí Katechismus katolické církve. Tak si vás dovoluji opět ponouknout, abyste se v chvilce volna a klidu do něj začtli.

„Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.“

„Jen pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: ‚Ježíš je Pán‘“ (1 Kor 12,3).

„Bůh poslal do našich srdcí Ducha svého syna, Ducha, který volá: ‚Abba, otče!‘“ (Gal 4,6). Toto poznání víry je možné pouze v Duchu svatém. Aby se člověk dostal do styku s Kristem, musí se ho nejprve dotknout Duch svatý. Duch svatý je svou milostí první, kdo v nás probouzí naši víru a nový život, který spočívá v poznání Otce a toho, kterého poslal, Ježíše Krista.

Duch svatý působí s Otcem i Synem od začátku až do splnění plánu naší spásy. Ale teprve v „posledních časech“, zahájených vykupitelským vtělením Syna, je Duch svatý zječován a dáván, poznáván a přijímán jako osoba. Tím tento božský plán dovršený v Kristu, „prvorozeném“ a hlavě nového stvoření, nabude konkrétnosti vyjitím Ducha: církev, společenství svatých, odpuštění hříchů, vzkříšení těla, věčný život.

Kristus (hebrejsky „Mesiáš“) znamená „pomazaný“ od Ducha svatého. Ve Starém zákoně byli různí „pomazaní Páně“, zvláště král David. Avšak Ježíš je pomazaný Páně jedinečným způsobem: lidství, jež na sebe Syn bere, je zcela „pomazáno Duchem svatým“. Ježíš je

ustanoven „Kristem“ od Ducha svatého. Panna Maria počne Krista působením Ducha svatého, který ho prostřednictvím anděla ohlašuje jako Mesiáše; je to on, kdo Krista naplňuje a jehož moc z Krista vychází, když ten uzdravuje a zachraňuje. Je to on, kdo vposledku **křísí Ježíše z mrtvých**. Maria, Boží Matka, vždy Panna, korunuje posláni Syna a Ducha v plnosti času. Poprvé v plánu spásy nachází Otec *příbytek*, protože mu jej Duch připravil; tak jeho Syn a jeho Duch mohou přebývat mezi lidmi. V ní se začínají projevovat „divy Boží“, které Duch vykoná v Kristu a v církvi. V Marii Duch svatý ukazuje Otcova Syna, který se stal Synem Panny. Skrze Marii začíná Duch svatý *uvádět do společenství s Kristem* lidi, kteří jsou předmětem milosrdné Boží lásky.

Přetvářející sílu Ducha svatého symbolizuje *ohně*. Jan Křtitel, který jde před Pánem „v duchu a moci Eliášově“ (Lk 1,17), hlásá Krista jako toho, kdo „bude křtít Duchem svatým a ohněm“ (Lk 3,16), tím Duchem, o kterém Ježíš řekne: „Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul!“ (Lk 12,49). Ráno o letnicích spočine Duch svatý na učednících v podobě „jazyků jako z ohně“ a naplní je sebou (Sk 2,3-4).

Ježíš plně zjevuje Ducha svatého až tehdy, když byl sám oslaven svou smrtí a zmrtvýchvstáním. Teprve až nadejde hodina, kdy bude oslaven, slibuje Ježíš příchod Ducha svatého, protože jeho smrt a jeho vzkříšení budou naplněním příslibení daného otcům: Ducha pravdy, jiného přímluvce, dá Otec na prosbu Ježíšovu; Otec ho pošle Ježíšovým jmé-

nem; Ježíš ho pošle, až bude u Otce, protože vyšel od Otce. Ježíš odevzdává svého Ducha do Otcových rukou ve chvíli, kdy svou smrtí vítězí nad smrtí, takže „vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou“ (Řím 6,4) ihned dává Ducha svatého tím, že na své učedníky „dechne“. Od této hodiny **se posláni Krista a Ducha stává posláním církve**: „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás“ (Jan 20,21).

Jako Otec poslal Krista, tak Kristus poslal apoštoly a naplnil je Duchem svatým. Zmrtvýchvstalý Kristus uděluje apoštolům svou moc posvěcovat, když jim dává Ducha svatého; tím se apoštolové stávají Kristovými svátostnými znameními: mocí samého Ducha svatého předávají tuto moc svým následovníkům (**apoštolská posloupnost**).

V den letnic se naplňuje Kristova Veliká noc sesláním Ducha svatého: ten se projeví, je dán a sdělen jako božská osoba: Kristus Pán ze své plnosti štědře vylévá Ducha. V tento den **je konečně plně zjevena Nejsvětější Trojice**: Od tohoto dne je království, hlásané Kristem, otevřeno těm, kdo v něho věří: v pokoře těla a ve víře se již podílí na společenství Nejsvětější Trojice. Duch svatý svým příchodem, který nemá konce, uvádí svět do „posledních časů“, do doby církve, do již zděděného, ale ne ještě dovršeného království.

Posláni Krista a Ducha svatého se naplňuje v církvi jako v Kristově těle a chrámu Ducha svatého. Duch *připravuje* lidi, předchází je svou milostí, aby je přitahoval ke Kristu. Zjevuje jim vzkříšeného Pána, připomíná jim jeho slovo, otevírá jim ducha v chápání jeho smrti

a vzkříšení. *Zpřítomňuje* jim Kristovo tajemství, především v eucharistii, aby je smířil a *vedl do společenství* s Bohem, aby přinášeli „hojné ovoce“ (J 15,5.8.16). **Kristus sděluje svého Ducha svatého a posvětitelův údům svého Těla skrze svátosti církve.** Kristus „sedící po pravici Otce“, odkud vylévá Ducha svatého do svého těla, kterým je církev, působí nyní prostřednictvím svátostí, jež sám ustanovil, aby tak udílel svou milost.

Cílem poslání Ducha svatého v každé liturgické činnosti je uvádět do společenství s Kristem, a tak utvářet jeho Tělo. Duch svatý je jako míza Otcova vinného kmene, který přináší svůj plod na ratolestech. V liturgii dochází k nejúžší spolupráci mezi Duchem svatým a církví. **Neoddělitelným plodem Ducha v liturgii je společenství s Nejsvětější Trojicí a bratrské společenství.**

(zdroj: *Katechismus katolické církve*)

▲ připravil Vlastimil Brantal

Zrníčka z Bible

„Mistře, které přikázání je v zákoně největší?“

On mu řekl: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního, jako sám sebe.“ Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

Mt 22,36-40

Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh. Hospodin je jediný. Miluj Hospodina, svého Boha, celým srdcem, celou duší a celou svou silou! Ať tato slova, která ti dnes přikazuji, zůstanou v tvém srdci! Opakuj je svým synům, mluv

o nich, když budeš přebývat doma, když budeš na cestách, když budeš ležet i stát.

Dt 6,4-7

Mnoho lidí říká: „Kdo nám ukáže dobro?“

Hospodine, ukaž nám svou jasnou tvář! Do mého srdce jsi vložil větší radost, než bývá z nadbytku obilí a vinného moštu.

Usínám klidně, sotva si lehnu, vždyť ty sám, Hospodine, dáváš mi přebývat v bezpečí!

Žlm 4,7-9

Blízko tebe je to slovo, máš ho v ústech i ve svém srdci; to je slovo víry, kterou hlásáme. Jestliže tedy ústy vyznáváš, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Víra v srdci vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spáse.“

Řím 10,8b-10

STŘÍPKY

Nesvatí svatí aneb nemoc z ozáření - Marie Curie Skłodowska

Je to docela dávno, kdy jsem potají chodila do knihovny mého tatínka. Byla rozsáhlá a vždy mne lákala. Bohužel bývala často uzamčená, přesto jsem někdy viděla, že klíč zůstal v zámku. Můj milovaný tatínek nechtěl, abych předčasně dospěla. Přes všechna jeho opatření jsem si knížky postupem času všechny přečetla. Nebylo v nich nic závadného, jen některé... možná vyžadovaly odstup zkušeností života.

Jednou z nich byl životopis Marie Curie Skłodowské, polské národní hrdinky. Žila na přelomu 19. a 20. století a nesmazatelně se zapsala do paměti svého národa a celého světa. Byla první ženou na světě, která získala Nobelovu cenu za fyziku nejprve se svým mužem Pierem a potom i sama za objevení prvků Mendělejevovy soustavy - radia a polonia.

Určitě pro ni nebylo snadné prorazit bariérou elitních vědců té doby. Slovo **žena** působilo v těchto kruzích jako rozbuška. Kdo tehdy viděl úsilí mladé Marie, která studovala na Sorboně a pro nedostatek financí se ohřívala přikrytá dekou nad plamenem svíčky. Kdo viděl, jak se v pronajaté chajdě na okraji Paříže, ze které si postavila provizorní laboratoř, snažila z českého smolince, který obsahuje uran, izolovat první gram radia. Ruce měla celé popálené tímto prvkem a plíce zaprášené drčením smolince. Marie - neznámá a přehlížená. Kdo viděl, že se obětavě starala o své

dvě dcery a manžela do jeho tragické smrti pod koly fiakru v roce 1906.

Možná tato žena nebude nikdy svatořečena. Její maminka, věřící katolička zemřela, když bylo Marii jen 10 let. Od té doby se Marie s vírou mýjela. Jedno však zůstává zdokumentováno. Za první světové války postavila malou pojezdnou rentgenovou buňku, která objížděla frontu a prováděla nezbytná rtg vyšetření nejméně 1 miliónu raněných vojáků. Kolika lidem jen tato vyšetření dodnes zachraňují jejich životy? Smekám.

Celý život byla až extrémně skromná. Nenechala si patentovat své objevy, toto by jí vyneslo přepychový život. Říkávala, že její objevy patří všem lidem. S láskou vzpomínám na to, jak učila vědecký dorost na Sorboně. Na otázku, jak uchovájí tekutinu v nádobě horkou, se po laskavém vyslechnutí nejruznějších vědecko-fantastických způsobů skromně usmála a řekla: „Já bych nádobu nejdříve přikryla.“ Asi největší radost by jí udělala malá poznámka Alberta Einsteina: „Marie Curie Skłodowska byla jedinou vědkyní, kterou nezkorumpovala sláva.“

Marie zemřela na nemoc z ozáření (účinky záření radia tehdy byly téměř neznámé) v sanatoriu v roce 1934. Možná ji milosrdný Bůh uchránil pohledu na totální devastaci Evropy nacionálním socialismem, který se již začal valit Evropou. Čest Tvé památce, Marie.

▲ Markéta Špoková

Umět čekat i odpočívát

Když filosof Henri Bergson mluvil o čase, poznamenal: „Je snadné říct, že si chci připravit sklenici slazené vody, ale musím počkat, až se v ní rozpustí kostka cukru.“ Neměl tehdy na mysli práškový cukr nebo sladidla, která vodu osladí v několika vteřinách.

I dnes jsou chvíle, kdy musíme čekat. Musíme čekat, až se nám otevře webová stránka, musíme čekat, až se upeče chléb v domácí pekárně. A ještě že existují tyto chvíle čekání a prázdna, vždyť se v nich můžeme trochu zasnít, odpočívát nebo promýšlet nové věci.

Naše děti přepínají z jednoho kanálu na druhý, vše je brzy unaví a ani už neumějí jen tak nic nedělat. To není nějaká nová myšlenka: už Blaise Pascal říkal, že drama člověka je v tom, že nedokáže být ve svém pokoji a nic nedělat. Vždyť právě v těchto chvílích nicnedělání si můžeme přečíst zajímavou knihu, objevit pěšinku za vesnicí plnou ostružin nebo odhalit své nadání pro kreslení.

Před televizí netvoříme, dokonce ani nepřemýšlíme. Čekat znamená přemýšlet. Čekat znamená pozorovat, všímat si, žasnout. Kolik vynálezů vzniklo z jednoduchého, ale dlouhého a trpělivého pozorování!

Čekat také znamená nechat zrát touhu. Kdybych si například nemohla hned koupit kabelku, na niž mi reklama vyskočila na internetu, možná bych si ji nekoupila vůbec, možná bych si v obchodě našla jinou, která by se mi líbila víc a možná bych z ní měla teď větší radost. A určitě by mi teď neležela zapomenutá ve skříni.

Čekat nakonec také znamená vychutnat si. Fastfoody nás nutí hltat jídlo, které

je tak měkké, že už ho skoro ani nekoušeme. Polykáme ho vcelku a vůbec si neuvědomujeme, že jsme již sytí a jíme příliš. Naše obězní společnost je společností rozmlsaných, a ne společností labužníků, kteří mají čas jídlo obdivovat a vychutnávat si ho.

Když matka rodiny čeká na upečení dortu, dává tomuto dílu určitou hodnotu. Když student čeká na výsledky své zkoušky, dává hodnotu svému úspěchu; když nemocný čeká na krevní testy, dává hodnotu svému léčení; když muž čeká na svou milovanou, dává hodnotu tomuto setkání; když žena čeká dítě, dává hodnotu životu... Stojí za to čekat, protože určité věci stojí za to prožít.

Napadlo nás někdy, že příběh Písma svatého je jedno dlouhé čekání, někdy plné důvěry a jindy plné netrpělivosti a pochybností? Závěrečná slova Bible jsou: „Ano, přijdu brzo!“ Amen, přijď Pane Ježíši! (Zj 22,20)

„Na konci svého čekání,“ píše Guy Gilbert, „uvidím tvář Boha. Každé ráno mu v modlitbě říkám: Kéž tě dokážu očekávat ve všech setkáních dnešního dne.“ Ano, kráčím v důvěře, protože směřuji k lásce.

Pro mnoho křesťanů zůstává Duch svatý velkou neznámou z osob Nejsvětější Trojice. Ježíš o něm ale často mluví ke svým učedníkům a představuje ho jako Utěšitele, Obhájce či Přímluvce, který je má uvést do celé pravdy. Po 2. vatikánském koncilu a rozmachu katolické charismatické obnovy se objevilo mnoho knih z oblasti spirituality, které se věnují Duchu svatému a snaží se ukázat, jak s ním žít svůj každodenní život – jak může být prostřednic-

tvím svých sedmi darů přítomný, živoucí a činný v lidském životě a čím nás může obdařit (láska, radost, pokoj...).

Na příkladech z vlastního života i z života světců (Jan Pavel II., Terezie z Lisieux aj.)

ukazuje autorka Odile Haumonté, jak nám Duch svatý pomáhá v konkrétních situacích všedních dnů.

▲ převzato z Víra.cz, podle knihy
Všední život s Duchem svatým zpracoval
Jarek Martykán

Parafráze na Otčenáš

Ó nejsvětější **Otče náš**: Stvořiteli, Vykupiteli, Utěšiteli a Spasiteli náš.

Jenž jsi na nebesích: v andělech a svatých; osvěcuješ je k poznání, protože ty, Pane, jsi světlo; rozněcuješ je k lásce, protože ty, Pane, jsi láska; přebýváš v nich a naplňuješ je (až) k blaženosti, neboť ty, Pane, jsi svrchované a věčné dobro, z něhož všechno dobro vychází, bez něhož žádné dobro není.

Posvěť se jméno tvé: ať v nás září tvé poznání, abychom pochopili, jaká je šíře tvých dobrodiní, délka tvých příslibů, výše vznešenosti a hlubokost úsudků.

Přiď království tvé: abys v nás kraloval svou milostí a abys nám dal přijít do svého království, kde je patření přímo na tebe, kde je láska k tobě dokonalá, kde je blažené společenství s tebou a kde je věčné okoušení tebe.

Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi: abychom tě milovali z celého srdce tak, že na tebe budeme vždy myslet; z celé duše tak, že budeme po tobě vždy toužit; z celé mysli tak, že všechny své úmysly budeme směřovat k tobě, že ve všem budeme hledat tvůj půvab; a ze všech svých sil tak, že dáme všechny své síly a schopnosti duše i těla do služby tvé lásky a na nic jiného je nebudeme vynakládat; a své bližní abychom milovali jako sami sebe tak, že všechny ze všech sil potáhneme ke tvé lásce, že z dobra druhých se budeme radovat tak jako ze svého a že ve věcech zlých s nimi budeme mít soucit a že nikomu nedáme příležitost k pohoršení.

Chléb náš každodenní: svého milovaného syna, našeho Pána Ježíše Krista, **dej nám dnes**: abychom si připomínali, poznávali a ctili lásku, kterou k nám měl, a to, co pro nás řekl, učinil a vytrpěl.

A odpusť nám naše viny: pro své nesmírné milosrdenství, pro moc utrpení tvého milovaného Syna a pro zásluhy a na přimluvu přeblažené Panny a všech tvých vyvolených.

Jako i my odpouštíme našim viníkům: a co neodpouštíme úplně, dej nám ty, Pane, abychom úplně odpustili, abychom kvůli tobě nepřátele opravdu milovali a za ně se u tebe zbožně přimlouvali, abychom nikomu neodpláceli zlem

za zlo a ve všem se snažili kvůli tobě vycházet vsťříc.

A neuveď nás v pokušení: skryté či zjevné, náhlé či dotěrné.

Ale vysvobď nás od zlého: minulého, přítomného i budoucího.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jako byla na počátku, i nyní, i vždycky a na věky věků. Amen.

(zdroj: *Spisy sv. Františka a sv. Kláry*)

▲ připravil Vlastimil Brantal

300 let Svaté chýše v Brně

Takřka v předvečer květnového mariánského měsíce, na závěr velikonočního oktávu o neděli Božího milosrdenství 28. dubna 2019, jsem v Brně prožívala s poutníky z různých částí Moravy a Čech korunovací sochy Panny Marie Loretánské. V kostele Svatých Janů v Brně, který spravují menší bratři františkáni (minorité), se konala oslava 300 let existence Svaté chýše na tomto místě. Protože to byla má první akce tohoto druhu, netušila jsem, co se bude dít. Jen jsem si udělala čas a celé nedělní odpoledne jsem svěřila Ježíši a Marii.

Už při vstupu do nádherného barokního kostela se nedala přehlédnout slavnostní výzdoba nejen oltáře se svatozátkem, ale u bočního oltáře překrásná socha Panny Marie s Ježíškem. Jak je mnohým známo, jedná se o černou Madonu s Dítětem v charakteristickém vysokém šatě z jediného kusu bílé, zlatem zdobené látky.

Před mší svatou, kterou celebroval Dominik kardinál Duka, primas český, jsme se před vystavenou Nejsvětější svátostí modlili zpívanou Korunku

k Božímu milosrdenství. Proslulá Brněnská schola s orchestrem dala této modlitbě opravdu nevšední a slavnostní ráz. A tato slavnost pokračovala ve mši svaté neopakovatelným a možná obtížně sdělitelným způsobem. Prostě krása. Oslovila mne pravdivost kardinála Duky v každém slovu, které zcela přirozeně souznělo se Slovem Božím. Možná, že lidem, kteří jsou v jeho blízkosti, to tak nedochází, ale mne si zcela získal. Svou pravdomluvností, která nic nezastírá a vše objasňuje. Ústřední myšlenka korespondovala se svěcením: „Kde je pravá úcta k Matce Panně Marii, tam se žije život v realitě lidství našeho Pána Ježíše Krista.“

Celou bohoslužbu přenášela televize NOE, můžete si ji pustit z videoarchivu. Všichni nemocní a nemohoucí ji mohli sledovat v přímém přenosu. I když skutečná přítomnost je opravdovou milostí pro každého, kdo doputoval. Milým překvapením bylo, že sochu korunoval P. Sebastián Gruca, OFMConv., nyní farář kostela Svatých Janů, který dlouhodobě působil v naší diecézi na pout-

ním místě Cvilín u Panny Marie Bolestné. Jak úžasné jsou cesty Boží.

Po závěrečném požehnání byla socha Panny Marie s Ježíšem za zpěvu loretánských litaní přenesena do kaple, ve které se nalézá Svatá chýše. Tato je napodobeninou Loreta v Itálii. V těchto prostorách jsem nikdy nebyla a udivila mne rozlehlost a nádherná výzdoba celé kaple. Ovšem

Panna Maria Loretánská
na faře v Třebovicích

Svatý domek byl uvnitř velmi jednoduchý až strohý, asi jako v Nazaretě. A když jsme v závěru se všemi menšími bratry, koncelebranty a otcem kardinálem zazpívali píseň *Madono, dobrá Madono*, měla jsem intenzivní pocit, že se sv. Jan Pavel II. s námi raduje tak, jako se malé děti radují se svým Otcem. Děkuji, dobrá Madono!

▲ Markéta Špoková

RETRO 2009

Bylo uveřejněno v Maně před deseti lety...

Otec a syn

Muž se vrátil z práce, jako obvykle pozdě, unavený a v ne příliš dobré náladě. Ve dveřích na něj čekal jeho sedmiletý syn. „Tati, můžu se tě na něco zeptat?“ „Ano, jistě. Copak je?“ „Tati, kolik vyděláš za hodinu peněz?“ „To není tvoje starost,“ zamračil se otec, „proč se na něco takového vůbec ptáš?“ „Jen bych to chtěl vědět,“ vyzvídal chlapec. „Prosím, řekni mi, kolik peněz vyděláš za hodinu?“ „Když to musíš vědět, tak vydělám sto padesát korun.“ „Ach,“ vzdychl syn. Pak ale zvedl hlavu, podíval se na otce a řekl: „Tati, můžeš mi, prosím, půjčit sedmdesát korun?“ Muž se rozzlobil. „Jestli jediným důvodem, proč ses ptal, bylo, abych ti půjčil peníze na nějakou hloupou hračku nebo jiný nesmysl, tak hned odpochoď do svého pokoje a běž do postele. Stejně je už pozdě. A pře-

mýšlej, proč jsi tak sobecký. Každý den tvrdě pracuji a ty se takhle chováš!“ Chlapec tiše odešel do svého pokoje a zavřel za sebou dveře.

Muž se unaveně posadil do křesla obývacího pokoje. Synovy otázky ho ještě více rozladily a popudily. „Jakou lstivou taktiku ten malý dareba používá, jen aby se dostal k nějakým penězům!“

Po hodině odpočinku v tichu a přibývajícím šeru pokoje se muž uklidnil a znovu se v myšlenkách vrátil k rozhovoru se synem. „Možná, že si za těch sedmdesát korun opravdu potřeboval koupit něco důležitého. A je pravda, že si o peníze normálně vůbec neříká.“ Vstal, šel ke chlapcovu pokoji, otevřel dveře a tiše se zeptal: „Spíš, synku?“ „Nespím, tati, jsem vzhůru.“ „Přemýšlel

jsem,“ odpověděl mu otec, „možná, že jsem byl před chvílí na tebe moc přísný. Víš, byl to dlouhý, náročný den a já jsem měl dost špatnou náladu. Tady máš těch sedmdesát korun, o které jsi mě požádal.“ „Díky, tati! Díky!“ rozzářil se chlapec, sáhl pod polštář, vytáhl hrst drobných mincí a jednu pomačkanou padesátikorunu. „Na co jsi chtěl další

peníze, když jich tu máš pořádnou hromádku?“ podivil se otec. „Protože jsem jich neměl dost. Ale teď už mám!“ radostně volal syn. „Tati, teď už mám přesně sto padesát korun! Můžu si koupit hodinu tvého času? Prosím, přijď zítřka domů brzy, moc rád bych s tebou povečeřel.“

(z internetu převzal Dalibor Vitásek)

Nemám čas...

Tuto větu slyšíme i používáme v dnešní době několikrát denně. Také rodiče si často naříkají, že mají na své děti málo času. Je ale tvrzení, že čas nemáme, skutečně pravdivé? Nejde mnohdy jen o špatné hospodaření s časem?

Jak okomentovat situaci, kdy prvňáček

má nepřipravené věci do školy, ledabylý domácí úkol, poničené sešity. To mi zničil malý brácha, když jsem si psal ten úkol. To mu určitě maminka vyhubovala, že? Ne, maminka to ani neví, neměla čas na nás dohlížet... Hrála hry na počítači.

(Broňa Volná)

Představujeme letošní prvokomunikanty naší farnosti (*letos již maturanty naší farnosti!*)

Marek Zicháček

Jan Postupa

Barbora Hajduková

Kateřina Míkolajková

Jiří Uhlíř

Václav Matušínek

VESELÝ

Syn železničáře přijde poprvé ze školy, hodí tašku do kouta a povídá:
„Pěkný podfuk! Prý první třída a mají tam jen tvrdé a dřevěné lavice!“

„Tak co, Pepíčku, jaký je váš nový učitel?!

„Hodný a zbožný, tati.“

„Zbožný???“

„Ano. Při každé mé odpovědi jenom říkal: Pane bože, pane bože.“

„Tatínek se ptá synka: „Víš, Jendo, proč odlétají čápi na zimu do Afriky?“

Jenda: „No to je přece jasné, protože černoši chtějí mít také děti.“

KNIŽNÍ OKÉNKO

Gabriel Miró – Obrazy utrpení Páně

V podstatě by k charakteristice této knížečky stačilo uvést, že ji vydal ve Staré Říši Josef Florian. To hovoří za všechny charakteristiky a rozborů. Ale dobře, jsem ochoten o tom napsat i něco víc...

Španěl Miró se pokusil o něco, k čemu před ním i po něm literárně přistoupili jiní, např. G. Papini či J. Dobraczyński, a sice vžít se do lidí, kteří měli co do činění s Ježíšovým ukřižováním, zblízka i zdaleka, aktivně i pasivně, z pozice Ježíšových stoupenců, potažmo Jeho odpůrců, a nazírat na Něj tak trochu jejich očima.

K mému překvapení – jak bych to řekl – to Miró učinil nejdecentněji. A pak se řekne ohnivý Španěl... Miró odložil stranou veškerou vášnivost své jižanské krve a v jímavém tichu, které na vás ze stránek jeho knížky sálá, pronikl do hlav a srdcí svých postav (viz kapitoly Jidáš, Hospodář, Jinoch, jenž zanechává

svého šatu, Barabáš, Annáš, Kaifáš, Nazareťan, který ho viděl plakat) a přinesl alespoň mé maličkosti nevšední zážitek. Způsob, kterým na Krista nahlíží takový Jidáš, je fascinující. Ten závěr právě této povídky, to je též něco. Jidáš se právě smluvil s veleradou, načež se coby čerstvý zrádce vrací do Bethanie, kde v domě Lazarově všichni spí. „*Již je slyšel oddychovati. Lehne si mezi nimi, a až se probudí, nikdo nebude tušiti, že vyšel. Pootevřel opatrně dveře. A strach ho přimrazil až do nitra. Strnulý stín se blížil k němu. Zachvěl se Jidáš pohledem do očí hlubokých a trpkých; a řekl v duši své: „Nikdy nespí matka rabbiho!“*

Je to jedno velké pohazení po duši tato kniha, jeden táhlý a pevný stisk srdce. Zase jiný, nový pohled na notoricky známé skutečnosti, přitom ale v žádném případě „mimo výšeč“. Máme tu scénu Petrova zapření, kdy „*Jan a Šimon se stiskli k sobě, říkajíce si: „Viděl nás! Po-*

díval se na nás rabbi!“ nebo scénu Poslední večeře, při níž Ježíš umývá nohy „Filipa něžného a plachého; Bartoloměje, jenž měl čelo jako stará kamenná deska a byl do apoštolské rodiny přiveden Filipem; Tomáše, který se zastavoval, přemýšleje o každém slově, a rozbíral je mlčky dále, jako by pozoroval let ptáků, a pořád žádal nových důvodů, Jakuba, prchlivého a mrzutého, Tadeáše, mladistvého, ohnivého a veselého...”

Atmosféra Miróova světa dýchá životem, opravdovostí, vášněmi a city. Je to svět, v němž „vůně vystupují z pošlapa-

ných bylin a haluzí“, v němž je vidět „bílý dvorec, bárky a natažené síťe, stěžeň vyčnívající za zdí, mezi neposkvrněností kvetoucích jabloní“ a kde Annášovi malomocní služebníci utíkají ke Kristu s nadějí v uzdravení a „jeho jemné rty se ohrnuly hrdým úsměvem a jeho brada bílá jako pěna se zachvěla na nachu jeho roucha“. Je to svět, do něhož je radno vstoupit a nechat se jím na několik minut pohltit a přiblížit se zase o krůček blíže k „rabbimu“, hovořícímu „přerývaným hlasem, zesmutnělým láskou“.

▲ Libor Rösner

Nové knihy z farní knihovny

BERÁNEK, Josef – HERYÁN, Ladislav:
U Božího Mlýna

Život kněze Ladislava Heryána je plný paradoxů. Přípravoval se na dráhu misionáře, ale působí v nejateističtější zemi Evropy. Je doma mezi salesiány i mezi kamarády z undergroundu. Je introvert, ale vystupuje na rockových festivalech s kytarou a biblí v ruce. Věřící v Boha, který přesahuje všechny naše představy, a přece touží po setkání s námi bez ohledu na to, kdo jsme. A o tom všem je rozhovor, který s ním vedl publicista Josef Beránek.

KRAUSOVÁ, Jitka: Manželství – cesta ke svatosti. Svatí manželé 20. století

Manželství je jednou z cest ke svatosti. Zvykli jsme si tuto skutečnost trochu pomíjet, protože žít v manželství bylo až do nedávna přeci tak běžné a obyčejné, že se nevyzdvihovalo. Nicméně dnes už život v manželství, dokonce snad ve věrném manželství, až tak

samozřejmý není, natož abychom v něm hledali cestu k vlastnímu posvěcení. Příběhy, které najdete v této knížce, vás inspirují a dodají odvalu žít manželství „skutečně“.

ENDRESOVÁ, Brigitte: Jáchym a Desatero

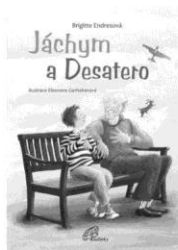
Desetiletý Jáchym dostal za úkol naučit se Desatero a pochopit, k čemu je dobré. Jenže nějaká příkázání pro něj nejsou zdaleka tak zajímavá a zábavná jako model letadélka, který chce spolu se svým dědou v nejbližších dnech postavit. A vůbec, proč by mu měl Bůh pořád něco prikazovat? Naštěstí je tu dědeček, který Jáchymovi ukazuje, že stavět letadélko bez návodu a žít bez Desatera je v leččem velmi podobné. Tak jako by se model Racek S4 nevznášelo do vzduchu, kdyby nebyl postaven podle stavebního plánu, i člověk by se mohl bez Boží rady v životě pěkně spálit. Desatero zkrátka není jen nějakým

soupisem příkazů, ale návodem na šťastný život od Toho, který nás za všech okolností miluje.

ALTRICHTER, Michal: Novéna k Janu Sarkandrovi za kněze

Ačkoli měl Jan Sarkander rád spiritualitu hlubokého spočinutí a modlitbu ticha, byl často na cestách a zapojen do vnější činnosti. I když měl být zcela

umlčen a vzpomínka na něj měla zapadnout, je po celé příští generace velice známý. Narozením, rodinnou výchovou, formací ve víře i ve vzdělání spojuje Čechy, Moravu, Polsko i Rakousko; společenským postavením zase propojuje jak dobře situovaného, tak i člověka běžného, vzdělané i prosté diecézní kněze i řeholníky, ty, kteří žijí v manželství, i ty, kteří jsou kněžími.

RECEPTÁŘ

Jahodová roláda

Jelikož je v červnu sezóna jahod, tak doufám, že potěší jedna lehká, osvěžující roláda.

Těsto:

6 vajec, 6 polévkových lžic cukru moučky, 6 polévkových lžic polohrubé mouky

Náplň:

250 g mascarpone, 250 ml šlehačky 33%, 1 vanil. cukr, 100 g cukru moučky, 500 g čerstvých jahod + několik na ozdobu při servírování

Pracovní postup:

Oddělím si bílky od žloutků. K bílkům přidám cukr a ušlehám tuhý sníh. Postupně do něj vmíchám žloutky, a nakonec zlehka mouku. Těsto rozetřu na

plech s pečicím papírem a pečú na 150°C asi 30 minut. Ihned po upečení plát vyklopím na navlhčenou utěrku, stáhnú opatrně papír, svinu do rolády a nechám vychladnout.

Mascarpone, šlehačku, vanilkový cukr a cukr moučku vyšlehám do zhoustnutí. Jahody umyju, nakrájím na malé kousky a pomalu vmíchám do směsi.

Vychladlou roládu rozvinu, potřu náplní a zavinu zpět. Dám do ledničky vychladit. Krájím na jednotlivé kousky, které na talíři pocukruji a ozdobím jahodami a lístečky máty. Nebo místo cukru na ozdobu použiji Pikao - zahuštěné slazené mléko s kakaem.

▲ připravila Janka Šolcová

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozenného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (Jan 3,16)

Primiční mše svatá

P. Lukáš Mocek

30. června 2019 | 15.00 hodin
Třebovický park

14.15 Modlitba růžence

15.00 Primiční mše svatá

16.30 Doprovodný program

Individuální novokněžské požehnání

Přírůstky na farní zahradě

Z jubilejní 10. pěší poutě na Svatý Hostýn

MANA – Měsíční Aktuality Naší farnosti, vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Třebovice,

V Mešníku 5100, 722 00 Ostrava-Třebovice, tel.: +420 596 964 942

<http://www.farnosttrebovice.cz>, <http://www.facebook.com/trebovicka.farnost>

Evidenční číslo: MK ČR E 16325

Kontaktní osoba: Vlastimil Brantal, e-mail: vbrantal@gmail.com

Náklady na výrobu a tisk jsou 12 Kč, uzávěrka příštího čísla je 15. 6. 2019